



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...**

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

**Louis François <d'Argentan>**

**Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726**

**VD18 80217915**

Artic. I. Ostenditur, Nativitatem sanctissimæ Virginis afferre plus gratiæ  
mundo spirituali, quàm conferat decoris aurora mundo materiali.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45581**

alia demulisset cor tuum voluptas  
ac læticia.

Domine, inquit ipsi illustres  
fœmina, inducis mihi oblivionem  
illius, quam fueram experta, vo-  
luptatis, dum majorem illâ pol-  
liceris mihi. Sed quia candidè ti-  
bi aperui mei sensa animi, tua

mihî promittit urbanitas, te quo-  
que haud me celaturum tuæ ma-  
gis seriaz, magisque devotæ affe-  
ctus meditationis. Hac ratione  
obstrictum se vidit suam incipere  
Consultationem circa Sanctissi-  
mæ Virginis Nativitatem.

\* \*  
\*

## ARGUMENTUM.

*Ostenditur Nativitatem Sanctissima Virginis  
affere plus gratiæ mundo spirituali, quàm conferat deco-  
ris aurora mundo materiali.*

### ARTICULUS I.

**A**spexisti, quàm trivis & hor-  
rida fuerit mundi facies,  
dum solis carere debuit  
ad tempus facie, quæve ratione  
noctis caligo, non contenta ex-  
spoliasse ipsum suâ pulchritudine,  
annihilaverit quasi omnes ipsius  
facturas, quibus fuerat locupleta-  
tus. Et exin vidisti, quòd ad or-  
tam auroræ resumpserit is pri-  
mam suam pulchritudinem, quòd-  
que omnia, quæ ipsum conde-  
corabant ornamenta, citius quasi,  
quàm in momento, sint denuò  
reproducta. Ecce tibi ad amuf-  
sum, quod accidit in mundo spi-  
rituali, volo dicere in animâ ho-  
minis, qui vocatur microcosmus,  
id est, mundus parvus. Nox &  
dies non ita opponuntur, sicut  
peccatum & gratia; Una lux est  
cœli, quæ constituit pulchritudi-  
nem animæ; alterum est id om-

ne, quod maximè horrendum &  
abominandum est in inferno: pro-  
funda hæc nox est, quæ non con-  
tenta spoliare animam pulchritu-  
dine suâ, non contenta conver-  
tere ipsam in spectaculum tam  
abominandum, ut horrore per-  
cellat oculos tum DEI, tum San-  
ctorum Angelorum, exiit insu-  
per ipsam omnibus suis divitijs,  
exspoliat ipsam omnibus suis or-  
namentis, & redigit in statum  
iplo nihilo deteriorem.

Siquis videret ipsam involutam  
noctè tenebrarum hatum infer-  
narium, nil mirum, si moreretur  
præ horrore; est enim hæc uni-  
versale chaos confusionis, nullam  
hic relinquens pulchritudinem,  
nullamque prætermittens turpi-  
tudinem & sceditatem, quæ redda-  
tur creaturarum omnium maximè  
abominanda. Pulchritudo mun-  
di

Gratia &  
peccatum  
sunt velut  
dies & nox  
mundi spi-  
ritualis.



In quo consistat pulchritudo mundi.

di (tam spiritualis, quam materialis) consistit in pulchro ordine, quem DEUS ipse assignavit ei juxta divinam suam sapientiam, ubi omnia entia ita sunt disposita, ut quodlibet obtineat locum & ordinem sibi debitum juxta meritum & dignitatem suam; quando pulcher hic ordo susque deque vertitur, non est amplius pulchritudo in mundo. Quid foret, si terra occuparet locum cœli, & cœlum occuparet locum maris, si animalia esse vellent, ubi sunt atria, & homines in piscium involarent locum? unicô verbô, si omnes creaturæ inter se invicem arrogare sibi vellent locum aliarum, nonne id esset spectaculum horribile visu? Verùm deterius adhuc est, quando mundi spiritualis turbatur & confunditur ordo.

Sanctus Thomas describens pulchritudinem mundi hujus spiritualis (hominis inquam) & pergratam dispositionem, in qua collocavit ipsum DEUS, observat pulchrum ordinem, quem contulit DEUS omnibus operibus suis. Vult hominem, primum tenere locum, ipsumque esse super omnes alias creaturas, ut imperet ipsius velut Dominus, & non nisi DEUM esse supra ipsum, ut nulli tenetur obtemperare nisi soli: *Ut sit sub DEO & supra ceteras creaturas.* Hic ordo benè observatus constituit pulchritudi-

D. Thom.  
2. 2. q. 19.  
a. 11.

nem simul & tranquillitatem hujus mundi; videre ipsum in hoc statu, est ipsum videre in die pulcherrimo hic namque est dies gratiæ & qui dicit gratiam, dicit id, quod reddit acceptum, id quod placet, id quod oblectat, & id, quod summè consolatur. Quando omnes creaturæ obediunt homini, & homo fideliter obedit Creatori suo, omnia manent in pace, quia omnia manent in ordine: Ordo constituit pulchritudinem, & pulchritudo placet & consolatur, & pacifica hæc oblectatio est verus dies mundi spiritualis.

Sed eheu! dies hic longo non duravit tempore: mox advenit, quæ in momento omnes hæc obsecuravit pulchritudines. Peccatum inauspicato insinuavit se omne, quod in exilium eiecit & expulit gratiam; homo turbavit totum hunc pulchrum ordinem à DEO collatum; turbavit ipsum, edquid suum deseruerit locum, quo atollebatur supra omnes creaturas, & submitebatur nulli nisi soli DEO: intensatus conservare non potuit collatum sibi honorem; suis sese submisit subditis, seque avulsit à submissione, quam supremo suo debebat Domino. Omnia igitur turbavit; siquidem in bono ordine omnes creaturæ deberent ipsi obedire, & quasi omnes ipsi imperant; ipse non nisi obedire deberet Creatori suo, & hic solus est, cui sapius suam

Horribi  
spectacu  
lum ma  
di spiri  
lis per i  
dination  
peccati.

Unde vult  
ric turbat  
& corrupte  
do mundi  
spiritualis



suam subtrahit obedientiam; omnia igitur sunt turbata: Confusum hoc chaos tam aspectu est horribile, ut lacrymarum non sufficeret mare, ad deplorandum illius calamitates:

Horribile spectaculum mundi spiritualis per inordinationem peccati.

Siquidem nonne videtur, quod durante nocte peccati, expellens diem gratiæ, omnia quasi sint annihilata, nihilque amplius videri, quam horridum confusionis spectaculum ipso deterius nihilo? Terram ascendere supra cælum, descendere infra terram, quando creatura insolenter se attollit supra Creatorem suum hæcque suprema Majestas oppressam se videt sub pedibus Creaturæ suæ, per contemptum ab ipsâ sibi exhibitum? Homo aliàs Dominus, factus est per peccatum suum, velut omnium Creaturarum mancipium; quænam enim est, cui non obediat?

Caro, quæ non est nisi putridum cadaver, imperat animæ, quæ nobilis est intelligentiâ, & hæc obedit ipsi; effrænes passiones velut feroces, bestię præcipiunt rationi res injustas, crudeles, probrolas, & hæc vecorditer ipsis obtemperat. Hæc turbatio trahit post se alteram; siquidem ex eò, dum dixit homo; Non obediam DEO, omnia dicunt animalia; non obedimus homini, Terra dicit, ero sterilis, nec eviscetabo me, ut nutiam animalia, quæ facta sunt pro homine: Omnia elementa rebellionem concitant

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

in personam ejus, & ex ipsius corpore theatrum conficiunt præliorum, ad instigendum ipsi omnibus generis morbos, per qualitates suas contrarias, quibus corrumpunt ipsius temperiem, corporisque habitudinem: fames & sitis, affligunt ipsum & non intermisso obstringunt ipsum labore ad defendendum se contra hostes suos domesticos, quorum oppugnationes tolerare ipsum oportet, toto vitæ suæ tempore; calor & frigus sibi invicem succedunt, ut modò conijciant ipsum in ignem, modò abstripiant ipsum in glaciem; & tandem omnes creaturæ, quæ factæ non fuerant nisi ad serviendum ipsi ante peccatum suum, factæ sunt hostiles ipsi, postquam rebellem se demonstravit Comuni Creatori suo; persequamur rebellem hæc, morietur sceleratus hic, infelix evadat ingratus hic & infidelis DEO suo: non permittamus ipsi nec pacem, nec quietem, nec sanitatem, nec consolationem ullam in terris; obruamus ipsam omni genere adversitatum, cruciatuum, laborum inquietudinum, quæ divexent ipsius Corpus, & affligant ipsius animum.

Et quod deterius est his omnibus, nascitur objectum iræ DEI, reus & obnoxius crimini, quod non commisit, quodque evitare non potuit; & Sanctus Bernardus dicit, quod ob id solum, prius

S. Bernardus.

V

dam.



damnatus, quam natus sit; id est, condemnatus, ne unquam videat faciem DEI, nisi ablutus fuerit ab originali hac maculâ per Baptismum. Quam deploranda hæc hominis Condicio! infelicioꝝ illa vermicalorum & culicum, qui nascuntur & vivunt velut creaturæ innocentes, cum nunquam offendant DEUM, nec etiam periculum incurtant damnationis æternæ; in quo sanè majore involvitur miseria, majore abjectione. Quanta hæc nobis humiliationis ansa, quantus stimulus contritiscendi jugiter sub manu DEI!

Miseræ conditio hominis post peccatum.

Sed nondum hic finis; postquam enim bonitas ipsi primæ hujus emendavit natiuitatis errorem, dum nasci nos fecit natiuitate secundâ prorsus innocentiæ per aquas Baptismi, ubi nos in suos adoptat filios, vivere adhuc cogimur in fornace concupiscentiæ absque intermissione nes inflammantis; in inclinatione quadam naturali, ad malum nos impellente; in obduratâ repugnantia contra bonum, bona nostra desideria retardante; in summâ quadam ignorantia, ut non solum non agnoscamus DEUM, & nec unicam quidem magnatum illarum veritatum, quæ nostram concernuat salutem; sed nec agnoscamus nosmetipsos; non sentiamus nostra mala; non possideamus aliquod remedium nos-

metiplos ab iis liberandi; & tandem universalis obcecatio hominum durante nocte peccati tanta tamque profunda sit, ut omni ferè passu desicctamus à viâ & tramite recto. Hinc est, quod dilabamur in præcipitia modò plurium errorum intellectu, modò in abrupta edormium criminum per inordinationem voluntatis. Quid dico; tenebræ nostræ tam universales sunt, & ignorantia, quâ obstrictos nos tenent, tam ingens, ut solummodò ad indispiscendam cognitionem legendi literas & characteres, nonnullos oporteat impendere annos, non absque supplicio maximo innocentissimæ ætatis vitæ nostræ.

Et tandem postquam tam inæ felicem exegimus vitam in terris, concludimus illam morte adhuc magis lamentandâ, & hac quidem præoccupatâ immensis doloribus morbi, quandoque diuturni & fastidiosi quandoque vehementia & acuti, concomitantibus plurius & gravibus conscientia tormentis, sicut & pavoribus horrendis terribilium DEI, semperque incertis, quæ nam futura sit fors nostra sive felix sive infelix in omnem æternitatem. Ecce horribile confusionis chaos, quo præcipientes nos egit peccatum, & profundas noctis tenebras, quæ totam involvit & obtexit orbis faciem.

Observabamus, Dominam hæc audientem, multa interius patiens

siquæ



siquidem tota ipsius, immutabatur facies, magnum præfererebat moerorem, non nisi suspiria tractens è corde, dum aures dabat lamentabili huic descriptioni horrendæ noctis, quam peccatum invexit mundo. Hinc cum amplius distimulare non posset afflictionem, quam patiebatur, altum exclamavit. O quam horrendum igitur monstrum existit peccatum! ô quam infelix est mundus, nunquid melius fuisset ei, si nunquam prodisset è nihilo? ah quo medio liberabit se ex hæc confusionis ac infelicitatis abyssio & barathro?

Illustris Domina, inquit ei Raphaël noster, animando ipsam: DEUS liberavit illum ex infinitâ suâ bonitate, sed postquam hunc toleraverat languorem spatiò plus quam quinquaginta seculorum, quibus dilabentibus aliud non fecit, nisi quod tu facis modò. In gemiscebatur sub pondere calamitatum, quibus se sentiebat oppressum, & incessanter suspirabat in cælum ad implorandum ipsius misericordiam. Verum est, maximam partem mundi tam fuisse obcecatum, ut homines non haberent etiam sat luminis ad inveniendum cælum, nec animi ad efflagrandum ab ipso remedium pro malis suis; aspiciebant penè omnes non nisi infernum. & non nisi comentitios invocabant Deos ex abyssis egressos, & hi tenebrarum principes augebant adhuc

ipforum tenebras; sicque remedium, quod inquiebant, ipso adhuc morbo erat deterius.

Verùm superstes adhuc erat exitus quidam hominum numerus, quam appellabant dilectam populi DEI portionem, quibus toleranda quidem multa cum cæteris omnibus fuerant, qui tantâ tamen non erant percussi cæcitate, quia semper partem conservarent luminis, cuius virtute non nisi unum agnoscebant DEUM, à quo tota sua dependeret felicitas; & ad hunc recurrebant, quia ab ipso acceperant promissiones, quòd missurus ipsis esset Salvatorem, ad liberandum eos, deque hoc firmissimam sibi formaverant certitudinem, videntes ipsius promissiones toties repetitas, totiesque per ora plurium Prophetarum confirmatas. Lugebant in

Mundus  
longo tempo-  
re anhe-  
lavit reme-  
dium ma-  
lorum suo-  
rum.

Vate Isaiâ: *Eccæ Virgo concipiet, & pariet Filium, & vocabitur Nomen ejus Emmanuel, id est DEUS nobiscum.* Legebant in Jeremiâ: *Creavit Dominus novum super terram; femina circumdabit virum: id est, quòd infans, quem portabit in sinu suo, futurus sit vir in hac ætate: quod non nisi de Messia poterat intelligi.*

Dubitare non poterant de veritate promissionum; hinc magnâ ipsarum executionem expectabant cum certitudine, & hæc spe semetipsos consolabantur; sed retardata & prolongata dici nimis



Ardentia  
desideria  
populi Dei.

eorundem adimpletio, implebat ipsos dolore ac fastidio. Prò quantas in terris effusas lacrymas! quanta in cœlum vibrata suspitia! prò quanta, quàmque accensa desideria videndi portas cœlorum apertas, vel disruptos eorundem fornices, per quos omnipotens liberator descenderet ad ipsos! ô bonitas infinita! ô misericordissime Redemptor mundi! Nonne aspicias ingemiscere nos jam tanto tempore sub tyrânide peccati? usquequò expectabimus, quoad videamus te? an misericordiarum tuarum non commoveantur viscera, dum malorum nostrorum intueris diluuium, quibus jam tantis sæculis lugemus immergi? nondum adhuc nos consolandi tempus adsit? Nox calamitatum, ignorantiarum & miseriarum nostrarum nondum duraverit satis, ut finiatur, tandemque mittatur nobis aliquis luminis tui radius, ceu illis, qui ingemiscunt in tenebris, & in umbrâ mortis: *Illuminare his, qui in tenebris, & in umbrâ mortis sedent.*

Luc. 1,

Divine sol! videre primos fac nos radios auroræ de hemisphærio nostro paritura! appropinquare videmus auspiciatum salutis nostræ diem, quo effundas cognitionis tuæ jubar in universum mundum, & divinæ charitatis tuæ ardore accendas nostra in glaciem obdurate corda! Toties promisisti dominé; *Eccè venio citò; Venio ad*

vos, accensus quamprimum ignem in terris: Ah! veni ergo quantoties amabilissime Salvator accelera tuâ nos consolaturus presentia! ut quid tanto cunctaris tempore? languemus, haud intermissum toleramus martyrium, diutius id ferre non possemus; vehemens & intolerabile te possidendi desiderium exuit nos vitâ & affert nobis fata. Ipsorum vota & emissa in cœlum suspitia ardentiora erant, quàm explicari possit; & nihilominus hi gemitus, hoc tam pœnosum, tamque fastidiosum martyrium, diuturna hæc exacerore mors duravit ultra quinque millenos annos, quin viderint aliquam executionem promissionum DEI, vel aliquam spei & fiduciæ suæ operationem.

Sed tandem, ô quam verum est, orationem fervidam obtinete omnia, quæcunque desiderat! modo persistat in obfirmatâ & Sanctæ obstinatâ perseverentiâ. Siquidem importunè rogati vult DEUS, & oblectatur, si curramus post ipsum, ipsum urgeamus, & tantò magis, quantò à nobis magis fugere videtur, & nostra abnuere nobis vota: Et quando importunitates nostræ non intermissæ ipsius tandem vicerint resistentiam, certi sumus, lucraturos nos cor ipsius, & obtenturos ab ipso, quidquid voluerimus; dicit namq; eandem nobis, quod importunè illi mulieri Cananæ: *Fiat tibi sicut vis.* v. 21.

Tan,

Oratio  
vens &  
stans  
net omni

Nat  
San  
Virg  
aut  
hita  
niv  
ritu

Math.



Tandem igitur Cor Dei, qui non nisi est bonitas, se flecti permisit, & finem facere voluit diuturnæ huic & ultra annos quinque millenos productæ nocti, sicut & initium dare auspiciatissimo & jucundissimo diei gratiæ, tam ardentem desiderato, tamque diu expectato hujus diei exordio: Primi auroræ ipsius radij apparere, seque conspiciendos præbuere in Sanctissimæ Virginis Nativitate. Et quamprimum mundus haud absimilis misero captivo, qui sibi reteratam aspicit portam ad exeundum è carcere, in quo maximam partem sææ exegerat vitæ, videns apparere aurorem diei gratiæ in Sanctissimæ Virginis Nativitate, tantò delibatus est gaudio, ut velut torrente divinæ consolationis ebrius, continere se non potuerit, quin internam illius, quâ scatebat, & foras effunderet abundantiam.

Nativitas Sanctissimæ Virginis est aurora exhilarans universum mundum.

Siquidem plenâ cantat & jubilat voce per os Sanctæ Ecclesiæ, totusque abreptus gaudio per universum concinit & resonat Orbem: *Nativitas tua, Dei Genitrix Virgo, gaudium annuntiavit universo mundo: Ex te enim ortus est Sol iustitiæ, Christus Deus noster, qui solvens maledictionem, dedit benedictionem, & confundens mortem, donavit nobis vitam sempiternam.* O beata dies, quæ formosam hanc nobis attulit auroram; siquidem ad ortum illius cessavit nox, &

tenebræ quæ faciem universæ terræ, velut confusum quoddam chaos, reddiderant horridam, dissipata sunt præsentia, jucundissimæ hujus auroræ, mundusque primam suam recepit pulchritudinem; & dici potest, ipsum etiam recepisse majorem, quàm habuerit; eòquod magnus Apostolus, qui probè id noverat, evidenter dicat, quòd, ubi abundavit delictum, superabundaverit & gratiâ, quæ pulchritudo est ipsa. O benè auspiciata cuncta sæcula, quæ Nativitatis Sanctissimæ Virginis exceperunt diem! ô millies beatos illos omnes, qui nati non sunt mundo ante ipsam! quanta felicitas, natum esse post hæc tempora!

Artemisia, quæ experiebatur in seipsâ mutationem, non absimilem illi, quàm universus expertus est mundus in Sanctissimæ Virginis Nativitate ( siquidem ipsius evanuit mæror, & suave admodum Spiritus Sancti gremium imperceptibiliter illapsus fuerat ad consolandum ipsius Cor ) sensit intrâ se tam vivos ergà divinam bonitatem affectus gratitudinis, sicut & obligationis, quàm habemus, ipsum laudandi, ipsum amandi, ipsi gratias rependendi, ut ex abundantia cordis sui ita fari inciperet nobis.

Eheu! quid pluri nos fecimus Deo, quàm omnes ij, qui malè ominatis nati sunt sæculis, quæ Sanctissimæ Virginis præcesserunt



Quanta no-stra felicitas, quod nati non fuerimus, nisi post Sanctissimam Virginem.

Nativitatem? Intravere in mundum ipsi, durante nocte peccati; & ecce nos in pleno die gratiae! Languerunt ipsi in tenebris, in miserijs; & nos vivimus in lumine, in consolationibus divinis! Eheu! ipsi omnes defuncti sunt in expectatione; & ecce nos in possessione felicitatis sumus, quam possidere valeat mundus; Quid mereremur nos coram Deo, antequam nasceremur, ut majores, quam illi, obtineremus favores! O bonitas infinita! quam ex amabilis cordi consideranti Consilia tua speret te! Omnes, qui vixerunt sub veteri Testamento, anhelarunt summè videre diem gratiae; Etnos, quin nunquam anhela-verimus, videmus ipsum: Non habebant ipsi pro suo solatio nisi spem, innixam promissis, quae nunquam obtinere effectum; Et nos vivimus sub lege, quae dives est cunctis thesauris gratiae, qui citius sese offerunt nobis, quam requiramus nos ipsi: Unde haec tam auspiciata fors proficiscitur nobis?

Deus non dedit nos nisi & loco & tempore gratiae.

Nonne nasci poteramus tum temporibus, tum locis, in medio Paganismi vel Judaismi, ubi omnes istae nos obruissent miseriarum? Quid promeruimus coram Deo, ut nostram differret Nativitatem usque ad diem salutis, & ipsum in suam legis gratiae? quam amabilis dispositio providentiae Dei in bonum nostrum! prae-

misit ante nos JESUM Christum & Sanctissimam Matrem ejus: ablegasse ipsos in mundum, velut novum Adam, & novam Evam, ad auferendam ab eò maledictionem, & evellendas spinas, quibus peccatum primi hominis totam obtexerat terram: quasi nolisset nos esse illius habitatores, quoad prae paraverit ipsam ad nos recipiendos, & quasi non judicasset ipsam satis pro nobis prae paratam, quoad proprium suum misisset Filium, ut repletet ipsam lumine cognitionis suae, & gratiarum ac meritorum suorum locupletaret thesauris.

Et in mediâ hâc omnium bonorum suorum abundantia collocavit nos manu suâ, dum tot tantisque aliorum milliones, qui non minoris, quam nos valoris erant, collocavit calamitosas inter regiones, quae his omnibus exspoliantur. O Deus bone! quid promeruimus, ut recipere mus tam amabiles paternarum misericordiarum tuarum effectus? Mirum in modum oblector, dicebat ipsa, dum considero speciale commercium, quod hinc diebus frequentare nobis licet cum JESU & MARIA Sanctissima Matre ejus. Nos novimus ipsos, frequenter loquimur de ipsis, familiariter conversamur cum ipsis in oratione; alloquimur ipsos, & ipsi respondent nobis; rogamus ipsos, & ipsi nostris an-

Est nobis commercium praevalere cum JESU & MARIA

apunt



nutrit votis; haurimus ex ipso-  
rum thesauris, & ipsi id ratum  
acceptumque habent; recipimus  
JESUM usque in os nostrum,  
intrat ipse usque in pectora no-  
stra; admittimus amorem divi-  
nae Matris suae unam cum ipso in  
corda nostra, & ipsi nobiscum  
hic suas capiunt delicias. O aman-  
tissime Deus! Si cuncta prae-  
terita saecula à longè nostram aspe-  
xissent felicitatem, nonnè conta-  
buissent Sancta quasi prae in-  
vidià?

Nihilominus ingrati me!  
quae tanti beneficii quasi nullam  
teneo memoriam! ignaram &  
stupidam me, quae frui nescio  
tantam felicitatem meam! obrui me  
sino tristiciâ & pusillanimitate ob  
parvas vitae praesentis adversitates,

pro eò, quòd semper jubilandum  
mihi foret, dum maximam pos-  
sideo felicitatem, quam cuncta  
praeterita saecula tantis anhelant  
suspirijs; quin & vecorditer adhuc  
conquesor, pro eò, quòd incessan-  
ter rependere Deo deberem gra-  
tes, ipsum laudare, ipsum bene-  
dicere. Nimirum profecto, ni-  
mium languero in tempore meo,  
meliora meditor consilia, & spe-  
ro executuram me illa mediante  
potenti Sanctissimae Virginis sub-  
sidio, plurima mihi est in illam  
fiducia; sed cupio augere illam,  
aditendo, ut cognoscam ipsam,  
quantam potero. Domine, nimis  
diu interpellavi te, tuum obsecro  
resume discursum, nobisque  
dicito.

## ARGUMENTUM.

*Quo tempore, quo loco, & quâ ratione Sanctis-  
sima Virgo ingressa sit in mundum.*

### ARTICULUS II.

Damascenus orat. de  
Nativitate  
B. Virginis.

**S**citum Sancti Joannis Dama-  
sceni effatum est, dum dicit:  
*Certabant saecula, quodnam  
ortu Virginis gloriaretur.* Nihilo-  
minus id, quòd videbatur omnium  
infelicissimum, reportavit hanc  
gloriam, & factum est ex hoc  
felicissimum omnium. Numeraba-  
ntur tunc jam ultra quinquagin-  
ta saecula à creatione mundi (id e-  
nim fuit vextente anno quinquies

milesimo octogesimo quarto juxta  
supputationem Baronij in Marty-  
rologio Romano) quingenti sep-  
tuaginta sex anni à captivitate Ba-  
bylonis, septingenti triginta octo  
à fundatione Urbis Romae, & an-  
no vigesimo secundo imperij Au-  
gusti Caesaris, regnante tunc Hero-  
de Idumæo in Judæa; ob quem  
dixi, id saeculum fuisse omnium  
infelicissimum.

Quo anno  
Sanctissima  
Virgo nata  
sit.

Siqui-